

2018. október

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ
ÉLET MELLETT ÁLL!**

Szívből gratulálok nektek, kedves örömszülők – mondta a lakodalomban az egyik rokon –, egy gyönyörű párt vezettetek be a házasság biztos révébe. Amíg egyenként kint hajóztak az élet tengerén, sok veszély leselkedett rájuk, de most, hogy ketten egy hajóban vannak, és hajójuk befutott a házasság kikötőjébe, osztályrészükké vált a boldogság.

Elgondolkodtató, szép és jóindulatú szavak. De vajon valóban biztosítja-e egy ifjú pár boldogságát az, hogy házasságot kötöttek? Ismerik-e eléggé egymást, láthatják-e, hogy hogyan fog viselkedni párjuk egy váratlan helyzetben? Az élet tele van meglepetésekkel, a házasságban ezek egyszerre két emberre hatnak, és mindegyikük másként reagál, ez pedig újabb meglepetéseket okozhat. A szeretet mindent legyőz – szoktuk mondani –, de vajon elég erős-e a házasság kezdetén olyan nagy lánggal lobogó szeretet ahhoz, hogy egy életen át kitartson? A szeretet valóban elengedhetetlen kelléke a házasságnak, mert a keresztény házasság a szeretetre épül. A házasság azonban dinamikus természetű, ha nem gondozzuk, építjük állandóan, akkor egy idő után kiüresedik. A fiatalok addig, amíg az esküvőig eljutnak, sokszor elmondják: „szeretlek”. Fontos azonban, hogy a szívük mélyén ott legyen az elhatározás, a szilárd meggyőződés: „mindig szeretni foglak, akkor is, ha megöregszel, ha beteg leszel, ha örülsz, vagy haragszol, sőt akkor is, ha te megunnál engem”. Ahhoz, hogy a házasság építése meg ne akadjon, az építőanyagát, a szeretetet is állandóan gondozni, táplálni, új, meg új vonásokkal gazdagítani kell. Minél inkább növekszik a szeretet, annál boldogabb lesz a házasság.

Idézzétek fel a saját házasságkötésetek történetét! Mi volt az a döntő momentum, ami mindkettőtökben megszilárdította az elhatározást: házasságot köttök?

A keresztény házasság nem két személy vállalkozása. „Amikor egy férfi és egy nő egymásnak kiszolgáltatja a házasság szentségét, Isten beléjük vési a maga vonásait és szeretetének eltörölhetetlen karakterét. A házasság Isten irántunk való szeretetének jele”. (AL 121) A házasfelek nem csak egymásra figyelnek, hanem együtt figyelnek Istenre. „A szeretet nem abból áll, hogy egymást nézik, hanem hogy mindketten ugyanabba az irányba néznek.”(Antoine de Saint-Exupéry) A házasfelek egymást sem a saját elképzeléseikhez, elvárásaikhoz mérten igyekeznek megismerni, hanem annak tudatában, hogy Isten mindegyiküket már akkor szerette, mielőtt még saját képére megteremtette volna őket, ezzel egyedülálló méltóságot adva nekik. Ahhoz, hogy az ennek a méltóságnak megfelelő tökéletességüket elérjék, növekedniük kell. „A házasságban mindkét fél eszköz Isten kezében a másik növekedésének támogatására; a változás, a növekedés, a mindenkiben szunnyadó jó lehetőségek kibontakoztatására. Minden házasság külön „üdv történet”, amely a törekenységtől indul, és Isten ajándékának és a rá adott nagylelkű és kreatív válasznak köszönhetően lépésről lépésre eljut az egyre szilárdabb és értékesebb valósághoz. A férfi és a nő talán legnagyobb küldetése a szeretetben az, hogy segítsék egymást igazi férfivá és igazi nővé kiteljesedni. A növekedés

elősegítésével támogatják egymást saját identitásuk kialakításában.” (AL 221)

Való igaz, hogy a házasság kockázatos vállalkozás. Sokszor hallunk olyan történeteket, hogy a fiatalok már középiskolás korukban elhatározták, hogy össze fognak házasodni, aztán most néhány évi házasság után elváltak, pedig volt elég idejük megismerni egymást. A fiú megismert egy diáklányt, aki igyekezett a kedvében járni, a lánynak imponált az atletikus termetű fiú. Azt azonban, hogy ebből a lányból milyen feleség és anya lesz, hogy a körülrajongott atlétából milyen férj és apa lesz, hogy a közös vacsora egy idő után nem örömet, hanem inkább csak fáradságot jelent, azt el sem tudták képzelni. Aki a szerencsében bíz, vagy a jó anyagi háttérben, azt könnyen érheti csalódás. De ha a fiatalok mindketten a hit által megtapasztalták, hogy Krisztus – különösen súlyos nehézségek

esetén –, hordozni tud bennünket, akkor a hit bizalmi alapot adhat szeretetük tartós növekedéséhez. Minden ember titok, a másik titkához közel férközni csak szeretettel lehet, ezért a kölcsönös szeretetnek állandóan növekednie kell. Max Frisch svájci író szerint ahol a házasfelek egyike azt mondja a másiknak: „ismerlek jól, tudom én, hogy mi lakik benned,” ott a szeretet már kialvóban van.

Házasságkötészek idején hogyan gondoltátok, ismeritek-e egymást eléggé? Fontosnak éreztétek-e, hogy minden „titkotokat” feltárjátok a másíknak?

Isten szeretetközösség: benne a három személy, az Atya, a Fiú és a Szentlélek öröktől fogva és mindörökké tökéletes egységben él. A házasság szentségében az isteni kegyelem a házas feleket is valóságos közösséggé formálja. Ez a házasság szentségének misztériuma. (vö. AL 121) A házas szeretet állandó érlelődésre hivatott, növekedésének természetéből fakadóan nincs határa, mert részesedés a végtelen isteni szeretetből. A házas szeretet elsősorban nem azzal őrizhető meg, hogy újra meg újra végignézzük az esküvői képeket, hogy ismételtetjük a katekizmus vonatkozó pontjait, hanem azzal, hogy a szeretetet a folyamatos növekedés által állandóan erősítjük, a szeretet gyakoribb, intenzívebb, nagylelkűbb, gyengédebb, vidámabb tetteivel válaszolunk az isteni kegyelemre, tökéletesítjük egységünket. (vö. AL 134)

Hogyan tudjátok gyerekeiteket segíteni párkapcsolataikban anélkül, hogy megsértenétek önállóságukat? Mit tudtok tenni akkor, ha úgy látjátok, hogy rossz irányba indulnak, ha előre látjátok, hogy kudarcba torkolló kapcsolatba keveredtek?

Az egység, amelyre törekedni kell, nem egyformaság, hanem a különbözők egységbe foglalása, vagy másként a többféle közös nevezőre hozása. Különbözők találkoztak, tisztelik és értékelik egymást, de megőrzik a közös jót gazdagító különféle árnyalatokat és hangsúlyokat. Egymást kölcsönösen segítik, hogy önmagukat és egymást egyre jobban megismerjék. A házaspár együtt növekedik, de nem nő össze és nem olvad össze. Könnyen gondolhatná az egyik házaspár, hogy ha a másikba beleolvadna, azaz döntési szabadságát minden ügyben átadná házastársának, akkor biztonságban lenne, gondtalanul élhetne. Aki így gondolkodik, nincs tudatában annak, hogy a házas felek egymásért is és házas közösségükért is felelősek. Súlyos gondok fakadnak abból is, ha bármi okból, pl. betegség, munkanélkülivé válás, stb. miatt a másikat magába olvasztó fél cselekvőképtelenné válik. Nem az egységet szolgálja az sem, aki a másikat birtokba akarja venni. „Az én jobbik felem”, mondja, mintha már birtokba vette volna.

Aki a másikat szereti, az nem birtokolni akarja, hanem befogadni.

Aki a másikat szereti, az nem nevelni és megjavítani akarja, hanem támogatja növekedésében.

Aki a másikat szereti, annak leghőbb vágya az, hogy házastársa önmagát megtalálja.

Csak akkor tudunk férfiként és nőként egységre jutni, ha önmagunkat megtaláljuk, ha az „én”-ből semmit nem áldozunk fel el a „mi”-ért. Eggyé válásunk ékesszóló bizonyítékai gyermekeink. Eggyé váltunk, de különbözők maradtunk.

*Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület
elnöke*